

V 9
5425

PK 47

45

III, 709.

De Lutheri Con-
stantia.

Vg
3425

RECTOR
 ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
CHRISTOPHORVS
HENRICVS
ZEIBICHIVS

SS. THEOL. DOCT. ET PROF. PVBL. ORDIN
 REG. ELECTOR. CONSISTORII ASSESS. TEMPLI
 OO. SANCTORVM PRAEPOSITVS ORDINIS
 QVE SVI, H. T. DECANVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S. P. D.

✓

oua salutarisque lux in Saxonia, rebus hominum quondam desperatis, oboritur, et, dispulsa temporum caligine, quam superstitio induxerat, latius effulgens, diuinæ ueritatis intelligentia, gentes disiunctissimas illustrat.

Operis, tam mirabiliter editi, auctor actorque est ipse Deus, sed huius administer fidelissimus sanctissimusque, Martinus Lutherus.

Hic, diuino percussus afflatu, simplex illud atque sincerum, quod reperit in coelestibus Oraculis, quod in doctrina tempestatis suae desiderat, ab obliuione uindicatum, in memoriam uitamque hominum reuocat, reiecta opinionum uanitate, quae mentes, a uero flexas, auitis erroribus distrinxerat.

Quam quidem ad rem quanta fuerit opus animi magnitudine, quantaque **CONSTANTIA**, ille demum indicauerit, qui perspectum habeat, superioribus saeculis haud defuisse Testes Veritatis, de quibus integra componantur uolumina, sed testibus his uel excelsitatem animi defuisse, uel consilium periculis par, ac felici rerum exitu, fatoque Reipublicae Christianae prospero, inuictum.

Nondum enim exarserat illa uirtus heroica, quae, diuino spiritu excitata, diuino robore munita, supraque humanam euecta fidem, nulla ui externa infringitur, sed ipsis rerum difficultatibus corroboratur, et, altius elata, proruit atque dissipat, quicquid coeptis obsistere uideatur.

Cuius quidem facultatis nihil in Luthero, uel agnoscunt, uel suspicantur, aequales eius, ciuili prudentia insignes, qui tametsi necessitatem emendandi sacra

facra intelligunt, operis tamen tam ardui cogitatione perterriti, Martinum in cellam suam, ad implorandam Domini misericordiam, abire iubent, ac latebris abdi. At ille, quo coepit animo, eodem propositum tenet, eodem ueritatem, ex fontibus sacris haustam, mente conceptam, Tabulis in publico Vitembergae propositis, promulgat, eodem doctrinam, a temporum corruptelis repurgatam, tradit, eodem traditam, et ore styloue assertam, usque ad extremum spiritum, tuetur. In hac enim cogitatione curaue defigitur, ut mysteriorum coelestium disciplinam, placitis humanis deprauatam, castiget, nouis sanctionibus detortam, ad ueterem diuinamque normam reducat, eam denique, fucos sanctitatis absterfo, in suam restituat pristinaeque dignitatem. Hic, ut uiam Salutis, falsis religionibus obstructam, rursus aperiat, inter ceremoniarum inanium uepres, animaduertit, ac dumeta, incedendum sibi fore, conflictandum cum monstris opinionum, caput periculis obiiciendum. Sed, Deo, cuius causam suscepit, confisus, ne ipsas quidem fauces rictusque Leonum rugientium extimescit, quin, addito iam gradu, super leonem, ut ipse cum Psalmista loquitur, et aspidem, gradiatur, et iuuenem leonem draconemque conculcet. Nullis enim blanditiis munerumque pollicitationibus mouetur, quin cursum suum teneat, nullis hostium minis ac terroribus, quin, Vornatiae Vangionum, in frequentissimo Imperii conuentu, antiquae fidei testimonium coram animoseque edat, nullo insidiarum metu, quin, arrepto fidei, quam in solo Christi merito fundat, clypeo, in uestigio, semel fixo, insistens,

49 5725 M
stans, omnem excipiat impetum, pro Deique gloria, dum uixerit, fortissime propugnet. Videaris hic tibi uidere Athanasium quendam, pro fide incorrupta acerrime decertantem. Athanasium dico. Immo uero Eliam quendam cernas alterum, qui, diuino ardore incensus, occurrat hostibus, hisque propulsis atque deiectis, cultum simulacrorum conuellat, fallaciarum praesidiis exutum. Omnino, superiorum saeculorum spatiis mente percursis, inde ab ipsis, comperimus, Apostolorum temporibus nullam rem, in Ciuitate Dei, neque maiorem fuisse gestam, neque illustriorem, neque aliam, quam Lutherum, Angelum esse illum Ioanneum, qui medium peruolet coelum, solatia apportans Euangelii Aeterni. Merito igitur ingens diuinumque opus Religionis, per Lutherum in pristinum uindictae, ueneratur

Godofredus Schrey, Delitiensis Misnicus, politissimi iuuenis ingenii, ac praeclarae spei, dignus certe Patre Optimo, VVolfango Henrico, Doctore, medendi scientia, usu, felicitate, et nominis celebritate, praestanti. Hac mente, religioni dedita, ex lege beneficii VVeyrauchiani, publice uerba faciet de *Prouidentia Diuina in Reformatione Lutheri*.

Dicturus autem est crastino, Hora matutina nona, in Auditorio maiori, cui uestram, CIVES, in audiendo humanitatem desore, nemini ueniet in opinionem, qui quidem uos habuerit cognitos, P. P. anno recuperatae Gratiae MDCCCXL, XVIII

Cal. Ianuarias

VITEMBERGAE

PRELO SCHEFLERIANO

ULB Halle
006 545 645

3

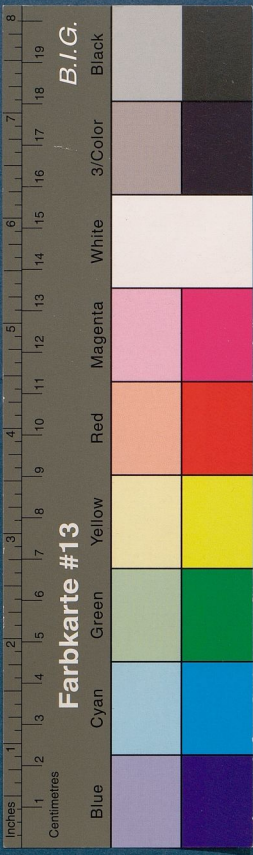

PK 47
45

III, 709. de Lutheri Con-
stantia.

Vg
5425

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
CHRISTOPHORVS
HENRICVS
ZEIBICHIVS

SS. THEOL. DOCT. ET PROF. PVBL. ORDIN
REG. ELECTOR. CONSISTORII ASSESS. TEMPLI
OO. SANCTORVM PRAEPOSITVS ORDINIS
QVE SVI. H. T. DECANVS

CIVIBVS ACADEMICIS

S. P. D.

S

